

Sille og Sigurd

På Rysensteen



November 2019



Kære Leder

Sille og Sigurd er på besøg på Rysensteen sammen med alle deres venner fra FDF. Deres besøg byder på spændende aktiviteter lige fra starten, men det varer ikke længe, før Sille, Sigurd og alle FDF'erne finder ud af, at der sker underlige ting i det gamle hus.

Da de går giv-et-år-medarbejderen Kristian på klingen, viser det sig, at det efter al sandsynlighed spøger på Rysensteen. Han fortæller børnene om Laura Engelhardt. Hun var forstander på den pigeskole, der havde til huse på Rysensteensgade 3, før FDF købte stedet, og Kristian har fået fortalt, at hun stadig holder til i huset...

Historien om Sille og Sigurd på Rysensteen er en genudgivelse af en gammel klassiker. Dette hæfte er til dig, der er puslinge- eller tumlingeleder. Her finder du en lang udgave af historien, som du kan læse højt for klassen til jeres møder. Den lille bog er en kortere version af samme historie, som børnene kan tage med hjem og læse selv. Bagest i hæftet finder du tre andagter og

en række aktiviteter, som knytter sig til historien. Andagterne handler om at fare vild, om at turde tage springet og om at få hjælp fra uventet kant. Aktiviteterne består af sjove opgaver og lege, der får Sille og Sigurds oplevelser på Rysensteen helt tæt på.

Vi håber, at materialet kan skabe rammen om nogle gode og meningsfyldte møder. Rigtig god fornøjelse.

Mia Fanefjord Hansen



REDAKTØR: Mia Fanefjord Hansen - REDAKTION: Lene Thanild Schøler, Connie Løgstrup Madsen, Rikke Vingborg og Joan Svarre -

LAYOUT: FDF-layout - TEGNINGER: Jakob Kramer - TRYK: zeuner A/S - OPLAG: 900 - ISSN: 1603-4074

UDGIVET AF: Frivilligt Dreng- og Pige-Forbund, FDF - Rysensteensgade 3 - 1564 København - KONTAKT TIL REDAKTIONEN: silleogsigurd@FDF.dk



Røgfri
zone



058
Hille gods kontor

Her er Sille, og her er Sigurd og her er historien om dengang de var på weekendtur på Rysensteen sammen med alle deres venner fra FDF.

Sille kiggede sig nysgerrigt omkring, mens hun sammen med Sigurd og alle vennerne fra FDF stod på den rullende trappe, der førte dem op mod den store søjlehal på Københavns Hovedbanegård.

Skovbørnene havde siddet i toget det meste af formiddagen. Det havde været en lang tur, men de havde hygget sig rigtig meget. De havde både nået at spise den kæmpestore madpakke, som Tues mor havde smurt til dem, og de havde sunget alle de sange, som de kendte i March & Lejr. Nogle af dem havde de endda sunget mere end en gang.

"Hold da fast!" udbrød Sigurd, da den lille flok et øjeblik efter trådte ind i den store søjlehal. "Det er godt nok en stor banegård."

Sille nikkede. Hun havde heller ikke forestillet sig, at en banegård kunne være så stor. Hun lagde nakken tilbage og kiggede op mod det buede loft. Der var langt derop.

Pludselig udstødte Sille et gisp og greb fat i Sigurds arm.

"Se der!" sagde hun og pegede op mod den buede stålkonstruktion, der virkede til at være hele bygningens skelet. Sigurd fik straks øje på Felix. Han sad meget højt oppe.

"Felix!" udbrød Sigurd. "Hvordan er han kommet derop? Jeg troede, han lå og sov i min taske."

"Jamen, det gør han altså ikke," sagde Sille og stak pegefingeren og langefingeren ind i mun-

den og piftede højt og gennemtrængende. Højt oppe standsede Felix brat op og kiggede ned på Sille. Han tøvede et kort sekund, inden han vendte om og smuttede ned mod Sille og de andre, som han kendte så godt. Han var hurtigt nede og smuttede meget behændigt ind mellem benene på de mange mennesker, der hastede af sted på banegården. På et øjeblik var han ovre ved Sille og Sigurd, hvor han straks hoppede i sikkerhed i Sigurds taske.

"Jeg tror, vi skal den vej," sagde Tue i det samme og pegede til højre hen mod en stor udgangsdør. "Kalle sagde, at vi skulle gå ud ad den dør, hvor Tivoli er."

Børnene fulgte efter Tue, og de kom ganske rigtigt ud, så de kunne se lige over på indgangen til Tivoli.

"Er der langt?" spurgte Tilde. Hun stod med store øjne og kiggede på alle bilerne og de mange mennesker, der myldrede frem og tilbage uden for banegården.

"Nej, vi skal bare lige rundt om Tivoli, og så skal vi dreje, når vi kommer til Glyptoteket," sagde Tue.

"Det ville nu have været rart, hvis Kalle var kommet og havde hentet os," sagde Gry.

"Hold nu op," sagde Viktor. "Vi kan sagtens selv finde hen til Rysensteen. Du hørte jo, at Tue sagde, at der ikke er ret langt."

"Kalle har helt sikkert også travlt med at gøre alting klar, til vi kommer," fortsatte Sigurd. "Kom nu."

Tilde og Gry så ikke ud til at være helt trygge ved situationen, men de nikkede alligevel begge to, og så begyndte flokken at gå. Tue førte an.



"Hvad mon vi skal lave, når vi kommer hen på Rysensteen?" sagde Sille, da de havde gået lidt.

"Helt sikkert noget vildt spændende," sagde Viktor. "Jeg glæder mig helt vildt."

"Det gør jeg også," sagde Sigurd. "Det er ikke hver dag, man får lov til at komme på weekend-tur inde midt i byen."

"Kommer vi ikke snart til det der Glyptotek," sagde Tilde. Det lød ikke som om, hun syntes, det var spor spændende at være på egen hånd i byen. I det samme standsede den lille flok ved en fodgængerovergang. På den anden side af den brede vej, som de var kommet til, lå der en stor, åben plads.

"Det er Rådhuspladsen," sagde Tue. "Jeg synes da ikke, at Kalle sagde noget om, at vi skulle gå forbi Rådhuspladsen."

"Hvad mener du," sagde Tilde. "Er vi faret vild?"

"Nej, vi er ikke," sagde Tue hurtigt. "I hvert fald ikke sådan rigtigt. Vi ved jo godt, hvor vi er. Vi ved bare ikke helt, hvor vi skal gå hen for at finde Rysensteen."

"Vi er altså faret vild," konstaterede Gry. Man kunne høre, at hun var lige ved at græde.

"Tag det nu roligt," sagde Sille. "Her er jo masser af mennesker. Der er helt sikkert nogen, der kan hjælpe os."

Sigurd nikkede, og så gik han med bestemte skridt hen til en ældre dame, der stod og ventede på, at lyset skulle skifte fra rødt til grønt.

Damen var meget rar. Hun forklarede børnene, at de var kommet til at gå den forkerte vej rundt om Tivoli, og at det var derfor, de nu var havnet ved Rådhuspladsen i stedet for ved Glyptoteket.

"Men det gør ikke så meget," sluttete damen.

"I skal bare dreje til højre nu, og så skal I følge den her store vej, der hedder H.C. Andersens Boulevard, indtil Rysensteensgade kommer på jeres venstre hånd."

Børnene takkede damen mange gange og begyndte straks at gå i den retning, hun havde vist dem. Det varede ikke længe, før de kom til Glyptoteket.

"Hold da op, hvor er det flot," sagde Tilde og stoppede op for at kigge på den imponerende bygning med den store kuppel på toppen.

"Kom nu," sagde Viktor utålmodigt og trak Tilde i armen. "Vi er jo ikke kommet for at kigge på pæne huse." Vi skal finde Rysensteen, husker du nok."

Tilde sukkede.

"Ja, ja," sagde hun og traskede efter de andre.

Et øjeblik efter standsede Sille så pludseligt, at Sigurd brasede lige ind i hende.

"Se dig lige lidt for," begyndte Sigurd, men Sille hørte ham slet ikke.

"Jeg tror, det er der!" sagde hun i stedet og pegede ivrigt skråt hen over gaden. "Kan I ikke se FDF-banneret?"

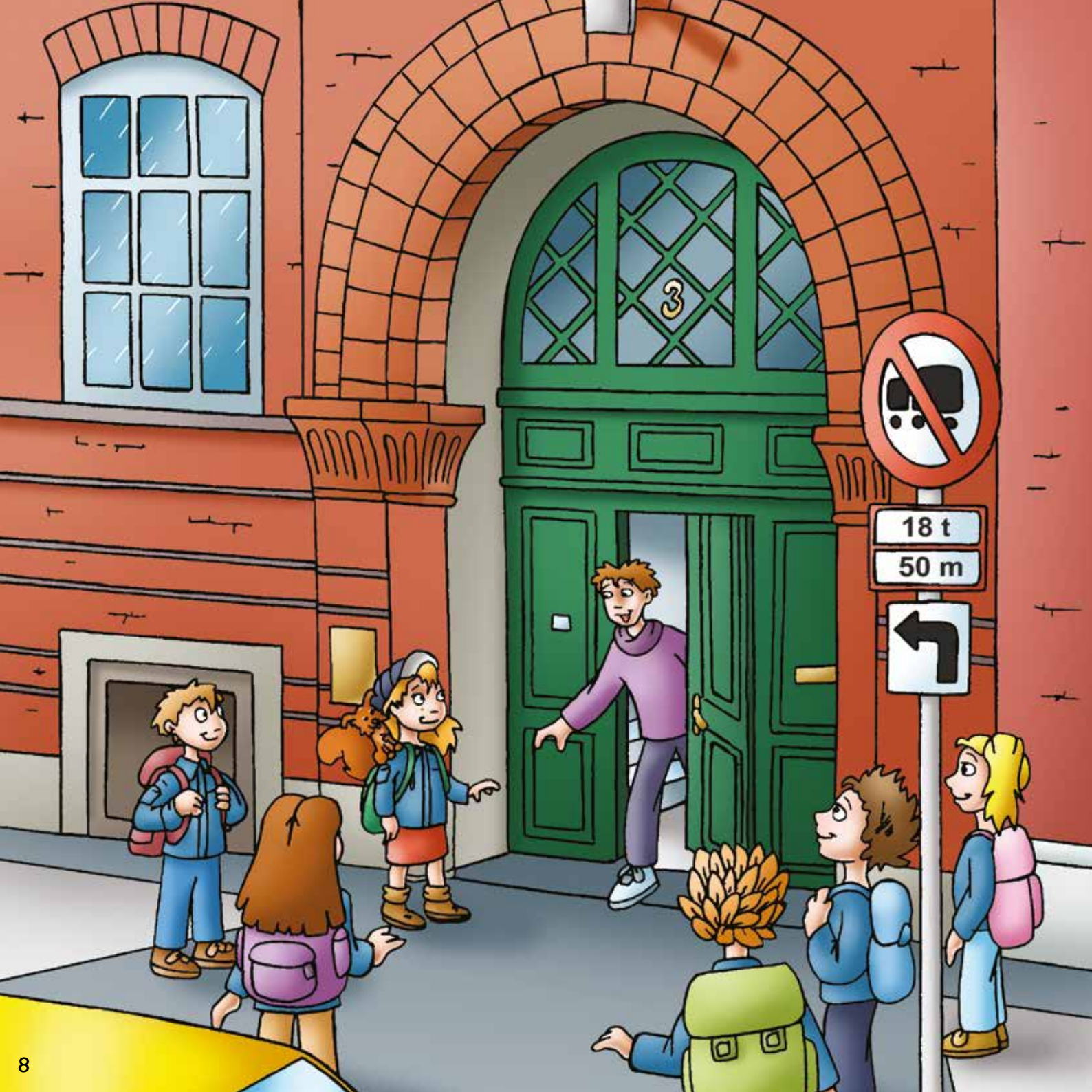
"Du har ret!" sagde Viktor. "Vi er her!"

Den lille flok skyndte sig hen til fodgængerovergangen, og lidt efter stod de foran en fin, grøn port.

"Går du ikke ind," sagde Sille og puffede til Sigurd, der stod lidt og tøvede foran porten. Sigurd kiggede fornærmet på hende.

"Jo, jo," sagde han, men før han kunne nå at gøre mere, gik porten op, og en ung fyr stak smilende hovedet ud.

"Hejsa," sagde han. "Så er I her endelig. Velkom-



men til Rysensteen. Jeg har ventet på jer. Har I haft en god tur?"

Børnene nikkede og skyndte sig med, da de blev vinket indenfor.

"Det er mig, der hedder Kristian. Jeg er giv-et-år-medarbejder her på Rysensteen," sagde den unge fyr og smilede til børnene.

"Er du ikke FDF'er?" spurgte Sille, mens hun og de andre fulgte efter Kristian op ad en lille trappe mod en glasdør.

"Jo, da," sagde Kristian og kiggede lidt forvirret på Sille.

"Jamen, sagde du ikke lige, at du er giv-et-år-noget?" blev Sille ved.

"Nå jo," sagde Kristian med et grin. "Jeg er giv-et-år-medarbejder her på Rysensteen. Men jeg er også FDF'er."

"Hvorfor har du så ikke nogen FDF-skjorte på?" ville Sigurd vide.

"Det har jeg faktisk også tit," sagde Kristian, mens han åbnede en glasdør og lukkede børnene ind i en bred gang. "Men min skjorte er blevet væk. Jeg har faktisk ledt efter den hele dagen, men jeg kan ikke finde den nogen steder. I må meget gerne sige til, hvis I ser den ligge og flyde et eller andet sted. Der er navn i. Kom, vi skal den her vej."

Kristian gik foran børnene hen ad gangen. Sille kiggede sig nysgerrigt omkring. Der var masser af FDF-ting alle vegne.

"Vi stikker lige hovedet ind i salen," sagde Kristian. "Jeg tror, Kalle venter på jer derinde."

Men Kalle var ikke i salen. Faktisk var der ikke et øje derinde. Alligevel havde Kristian svært ved at trække børnene med ud igen. Der var ikke

gået mange sekunder, før de var i gang med en rask lille fangeleg.

"Ja, det er en god sal, vi har her på Rysensteen. Den kan bruges til lidt af hvert," sagde han og kiggede med et smil på børnene, der tumlede rundt. "Men vi er nok nødt til at gå videre. Kalle venter på jer, og når han ikke er her, er han sikkert gået ovenpå."

Børnene standsede modvilligt deres leg og gik over til Kristian, men lige da de skulle til at gå ud af salen, lød der et højt smæk.

"Hvad var det!" udbrød Sille og Sigurd i munden på hinanden. Begge skovbørnene snurrede rundt og nåede lige at se lyset blive tændt i nogle store projektører, der sad i loftet, så de lyste ned på den fjerneste væg.

"Det er scenelyset," sagde Kristian. "Hvorfor tænder det nu? Mærkeligt! Der er jo overhovedet ikke nogen i nærheden af kontakten."

Kristian rystede på hovedet, og så gik han over i den anden side af salen for at slukke lyset igen.

"Jeg glæder mig til at se Kalle igen," sagde Gry, da den lille flok lidt efter var på vej hen til trappen for at komme op til soverummene.

"Ja, det er lidt underligt, at han ikke skulle følges med os herover," svarede Sille.

"Han var helt vildt hemmelighedsfuld," blandede Sigurd sig.

"Det er rigtigt," sagde Sille. "Han ville overhovedet ikke fortælle os noget om, hvad vi skal lave i den her weekend."

Kristian, der ellers havde gået foran børnene, vendte sig om og grinede smørret til Sille, Sigurd og Gry. Der var ingen tvivl om, at han godt vidste, hvad Kalles hemmeligheder gik ud på, men

han nåede ikke at sige noget som helst, for i det samme lød der et stort rabalder. Tilde blev så forkrækket, at hun gav et helt hop.

"Det kom ude fra køkkenet," sagde Viktor og styrtede sammen med de andre hen mod den dør, som de netop var gået forbi.

"Her er ikke nogen," udbrød Sille forbavset, da de alle sammen stod i køkkenet et øjeblik efter.

"Nej, men prøv at se alle fadene," sagde Sigurd og pegede på en stor bunke stålfade, der lå på gulvet. "De må være faldet ned. Det forklarer i hvert fald braget."

Kristian nikkede og gik hen for at samle fadene op. Børnene fulgte straks efter ham for at hjæl-

pe. Det tog ikke lang tid, og lidt efter var den lille flok på vej op ad trappen.

"I skal bo helt oppe på 3. sal," sagde Kristian, "men jeg vil lige vise jer kontoret først."

Kristian tog børnene med hen ad en gang hvor reoler, kommoder og store potteplanter kæmpede om pladsen.

"Bare kom med herind," sagde han og drejede ind i et rum fyldt med skriveborde og reoler og mapper og stakke af papir. Der sad en mand og skrev på en computer ved et skrivebord bagest i rummet. Han vendte sig smilende om mod børnene, da de kom ind.

"Velkommen til Rysensteen," sagde han. "Jeg kan se, at I er i gode hænder. Kristian er supergod til at have gæster, så I kan godt glæde jer til en spændende weekend."

"Det gør vi også," sagde Sille. "Skal du også være her hele weekenden?"

Manden rystede på hovedet.

"Nej, jeg har fri lige om lidt," sagde han.

"Har du fri? Jamen, arbejder du her? Jeg troede kun, der var FDFere her på Rysensteen," sagde Sille med undren i stemmen.

"Jeg er faktisk også FDFer," sagde manden med et smil. "FDF er mit arbejde."

"FEDT!" udbrød Sille. "Det



vil jeg også være!"

"Er det rigtigt," sagde Tue, der havde stået ved siden af Sille og lyttet til, hvad hun havde snakket med manden om. "Laver du så bål, og er du så på sjove løb hver dag?"

"Nej, helt så fedt er det ikke," svarede manden. "Vi er en lille flok, der arbejder herinde på FDFs kontor. Vi holder styr på FDFs penge, og vi holder øje med, hvor mange medlemmer der er i FDF. Nogle gange laver vi også noget af alt det sjove. Kritsian arbejder for eksempel med at udtænke nye aktiviteter, som skal bruges, når vi får besøg af sådan nogen som jer."

Mens Sille og Tue stod og snakkede med manden, trissede Sigurd lidt omkring på kontoret. Der var meget at kigge på, og midt i det hele fik han øje på en fin, ny FDF-skjorte. Den hang på en knage.

"Se," sagde Sigurd og prikkede til Viktor. "Tror du, det kan være Kristians skjorte, der hænger der?"

Viktor trak på skuldrene, og de to drenge smuttede over og tog skjorten ned fra knagen.

"Er der navn i?" spurgte Viktor.

Sigurd nikkede.

"Det er ikke Kristians. Der står Rasmus," sagde han.

"Vil I med videre," sagde Kristian i det samme. "Vi skal bare lige op på næste etage. I skal bo på Andromeda."

Børnene lod Kristian følge dem ud på trappen igen. Det var en flot, gammel trappe, og hele vejen op var væggene fyldt med nye og gamle billeder, der på sin helt egen måde fortalte en historie om FDF.

Halvvejs oppe ad trappen standsede Sille for at kigge nærmere på en flot, gammel plakate, der forestillede to drenge, der kom cyklende. Den ene med en rygsæk på ryggen. Den anden med en bøllehut i hånden. Pludselig gøs hun. Det var som om et koldt vindpust løb op ad trappen, og i det samme lød der et brag. Billedet, som Sille lige havde stået og kigget på, var faldet ned, og lå nu for fødderne af hende.

"Sig mig engang," udbrød Sille. "Spøger det her på Rysensteen?"

"Hvad mener du?" spurgte Kristian.

"Jo, først tændte lyset nede i salen, så væltede fadene ud på gulvet i køkkenet, og nu falder bil-



lederne ned fra væggen."

Kristian stod lidt og kiggede på Sille. Han så meget taktsom ud.

"Man siger faktisk, at der er et spøgelse på Rysenstein," sagde han efter et stykke tid. "Det er en dame. Hun hedder Frøken Engelhardt. Engang var huset her en pigeskole. Frøken Engelhardt var forstander."

"Har du set hende," ville Sille vide.

Kristian rystede på hovedet.

"Nej, det har jeg ikke. Jeg har kun hørt om hende," sagde Kristian. "Hun skulle være et flinkt spøgelse."

Sille og Sigurd kiggede på hinanden. Det lød spændende med et ægte spøgelse på Rysenstein. Børnene og Kristian var efterhånden nået op på sovegangen på 3. sal, hvor børnene skulle bo mens de var på Rysenstein.

"Andromeda," læste Sille på et skilt uden for en af dørene.

"Ja," nikkede Kristian og åbnede døren til værelset. "Det er her, I skal sove."

"Fedt navn til et værelse," sagde Sigurd. Han skulle lige til at træde ind i værelset, men blev overhalet af Sille, der havde fået øje på Kalle. Han stod på gulvet midt i rummet og rodede med noget klatrereb og en lille bunke karabinhager.

"Kalle!" råbte Sille, idet hun fløj hen og slog armene omkring ham. De andre børn fulgte hurtigt efter hende, og i løbet af et øjeblik var Kalle helt omringet.

Han gjorde sig forsigtigt fri.

"Hvor er det dejligt at se jer," sagde han. "Havde I en god tur i toget?"

Børnene nikkede ihærdigt.

"Det kan du tro," sagde Viktor. "Og hvor er det fedt at være her på Rysenstein."

"Godt I synes det," sagde Kalle med et smil. "Jeg har faktisk ventet på jer. Kristian og jeg har nemlig bestemt, at I skal have lov til at prøve og klatre ud ad vinduet og ned i gården."

"Yes!" udbrød Viktor og rakte triumferende begge arme i vejret.

"Er det rigtigt?" jublede Sille. "Det har jeg bare så gerne villet i så lang tid!"

Kalle kunne ikke lade være med at grine.

"Det ved jeg godt, at du har," sagde han. "Det har du vel efterhånden fortalt mig et par gange eller hundrede."

Sille smilede lidt flovt til Kalle. Imens var Sigurd lige så stille gået hen til vinduet.

"Det er lidt langt ned," sagde han. "Jeg er altså ikke sikker på, at jeg tør."

Kalle gik hen til han og lagde armen omkring ham.

"Jeg kan godt forstå, hvis du har lidt sommerfugle i maven," sagde han. "Det havde jeg også, første gang jeg skulle klatre. Men jeg lover dig, at det er en fantastisk fornemmelse, når man først står derude på muren."

Sigurd kiggede ned i gården igen.

"Hvad nu hvis man falder ned," sagde han efter et lille stykke tid.

"Det gør man ikke," sagde Kalle, og så viste han Sigurd, hvor godt klatrerebet var gjort fast i en kæde, der var boltet fast i væggen. "Og så passer jeg jo på jer. Jeg står heroppe og styrer sikringsrebet. Det fanger jer, hvis noget går galt."

"Hmm, jeg ved nu stadig ikke rigtig," sagde Sigurd tøvende, da Kalle var færdig med at fortælle.





"Det er også helt i orden. Du kan jo bare starte med at stå og kigge på, at de andre klatrer ned," sagde Kalle. "Er der en af jer andre, der har mod på at starte?"

"MIG!" råbte Sille og Viktor i munden på hinanden.

Kalle kiggede på dem.

"Ja, det tænkte jeg nok," sagde han. "Kom du herhen, Sille. Så starter vi med dig."

Sigurd og de andre fulgte nysgerrigt med, da Sille fik en sele på, og da der blev sat et langt, sort reb fast i både selen og i den karabinhage, der var boltet fast i væggen.

"Er hun klar nu," spurgte Viktor, da Kalle lidt efter vippede enden af det sorte reb ud ad vinduet. "Ikke helt. Vi mangler sikringstovet," svarede Kalle, og så fastgjorde han et grønt tov til Silles sele. Han bandt et meget flot knob, der næsten lignede et ottetal, og bagefter begyndte han at montere en lille, rød dims på tovet.

"Hvad er det?" spurgte Sille.

"Det er en rebbremse," forklarede Kalle. "Så kan jeg nemlig styre, at du ikke lige pludselig glider hele vejen ned, hvis du selv kommer til at slippe rebet."

"Smart," sagde Sille.

Kalle nikkede.

"Nu er du klar," sagde han så. "Du skal lige så stille kravle ud, og så skal du læne dig tilbage, så du nærmest kommer til at sidde ned i selen." Sille gjorde, som Kalle sagde, og inden længe var hun i små hop på vej ned ad muren. Oven over hende stod Kalle og holdt øje med, at det hele gik, som det skulle, og ved siden af ham hang alle FDFerne ud ad vinduet for at følge med i Sil-

les tur ned mod gården.

"Hvor er du sej!" råbte Sigurd, da Sille nogle minutter efter satte fødderne på jorden tre etager under ham, og Sille smilede stolt op til ham.

Både Viktor og Tilde var ivrige efter at prøven en tur ned ad væggen, og da de var nede, fik Kalle også lokket Gry og Tue til at tage en tur. Til sidst var det kun Sigurd, der stod tilbage i soverummet.

"Hvad så," sagde Kalle. "Har du fået lyst til at prøve en tur?"

Sigurd trak en smule på skuldrene.

"Lidt," sagde han så.

Kalle smilede.

"Vi prøver at give dig selen på," sagde han. Lidt efter havde Sigurd fået selen på, og både klatretovet og sikringstovet var fastgjort, som det skulle.

"Jeg giver dig også lige en klemmeknude," sagde Kalle. "Det er en ekstra sikring."

Sigurd nikkede. Han havde sommerfugle i maven, men det føltes ikke længere helt så uoverskueligt at skulle klatre ned til de andre, der stod i gården og kiggede spændt op mod Andromedas vindue.

"Er du klar på en tur?" sagde Kalle og kiggede spørgende på Sigurd, da al klatreudstyret efterhånden var på plads.

"Ja, det tror jeg," sagde Sigurd.

"Super," sagde Kalle. "Du kommer ikke til at fortryde det!"

Der blev vild jubel nede i gården, da Sigurd lidt efter kravlede ud ad vinduet og forsigtigt begyndte at hoppe nedad.

"Sådan, Sigurd!" råbte Sille, og hun var også den

første til at flyve om halsen på ham, da han lidt efter stod på jorden sammen med hende og alle de andre.

"Jeg troede ikke, at du ville gøre det," sagde Viktor og gav Sigurd et klap på skulderen.

"Nej, det er kanonflot, at du turde alligevel," sagde Tilde og kiggede beundrende på Sigurd.

"Det var faktisk rigtig sjovt," sagde Sigurd og kiggede rundt på dem alle sammen. "Man skulle bare lade være med at kigge nedad."

I det samme kom Kalle til syne i porten, der førte ind i gården.

"Mon ikke I er ved at være sultne alle sammen?" spurgte han. "Klokken er faktisk ved at være ret mange."

"Om vi er," sagde Tue. "Min mave har rumlet højt meget længe."

"Godt," sagde Kalle, "for maden står klar til jer inde i spisesalen."

Børnene snakkede og pjattede hele vejen ind. Det havde været en fantastisk oplevelse at klatre ned ad muren, og der var masser at snakke om. Den muntre stemning fortsatte inde i spisesalen, hvor spaghetti og kødsovs gled ned til lyden af latter.

"Hvor er jeg mæt nu," sagde Sigurd og skubbede tallerkenen fra sig, da han havde slugt den sidste mundfuld af den kæmpestore portion, han havde hældt op på sin tallerken.

"Det kan jeg godt forstå," grinede Sille. "Det er noget af et bjerg, du har skovlet ind."

"Man bliver da sulten af sådan at klatre ned fra tredje sal," sagde Sigurd med et skævt smil.

"Hov, se dig da for!" hylede Tilde i det samme og sprang op for at undgå det vand, der væltede ud

over bordet.

"Det var ikke mig," sagde Sigurd og kiggede på den væltede vandkande.

"Nej, Sigurd væltede altså ikke kanden," sagde Sille.

"Jeg tror, at den væltede af sig selv," sagde Gry. I det samme lød der et brag, da døren ind til spisesalen smækkede i.

"Hvad er det lige, der sker?" sagde Sigurd.

"Jeg tror, det er spøgelset," sagde Sille, men hun blev afbrudt af Kristian, da han i det samme rejste sig fra sin plads.

"Det ser ud til, at I alle sammen har fået tømt tallerkenerne. Hvad siger I til en gang mørkehockey i salen, når vi har vasket op?" sagde han. Det behøvede Kristian ikke at sige mere end én gang. Børnene fik hurtigt ryddet op efter maden, og inden længe var der fuld gang i den inde i salen.

Det var nogle trætte børn, der kravlede i soveposerne senere på aftenen. De var næsten faldet i søvn, da Kristian kom ind til dem for at sige godnat.

"I ser trætte ud," sagde Kristian. "Har I haft en dejlig dag?"

"Mmmm," brummede Sille.

"Den har været helt fantastisk," sagde Tilde.

"Ja, og lidt mystisk," sagde Sigurd. "Har du egentlig fundet din skjorte?"

Kristian rystede på hovedet.

"Vil du ikke fortælle lidt mere om det der spøgelse, inden vi skal sove?" bad Gry. "Jeg synes, det er vildt spændende, at Rysenstein har sit helt eget spøgelse."

"Så lad gå da," sagde Kristian med et smil og sat-

te sig på kanten af den køje, hvor Tue lå.

"Engang var huset her en skole, og det var en dame, der hed Laura Engelhardt, der styrede skolen," begyndte Kristian. "Det er hende, der er vores spøgelse."

"Hun må godt nok have været glad for sin skole, siden hun sådan er blevet hængende," sagde Sigurd.

"Det tror jeg også godt, du kan regne med, at hun var," sagde Kristian. "Laura Engelhardt var en meget sød dame. Det betød meget

for hende, at især unge piger kunne gå i skole og blive dygtige. Skolen her i Rysensteensgade var en pigeskole, og det var faktisk Laura Engelhardt selv, der i sin tid sørgede for, at huset her blev bygget."

Kristian holdt en lille pause og kiggede rundt på børnene, der lå i deres soveposer og lyttede til hans fortælling.

"Laura Engelhardt boede selv oppe på tagetagen. Det er som regel også der, man støder på hende, hvis man altså er så heldig at få hende at se," fortsatte Kristian. "Men hun kommer også stadig i resten af huset. Dengang hun var levende, var det vigtigt for hende, at skolen var et rart sted at være, og nu har vi også en fornemmelse

af, at hun er her for at passe på os alle sammen og for at hjælpe os."

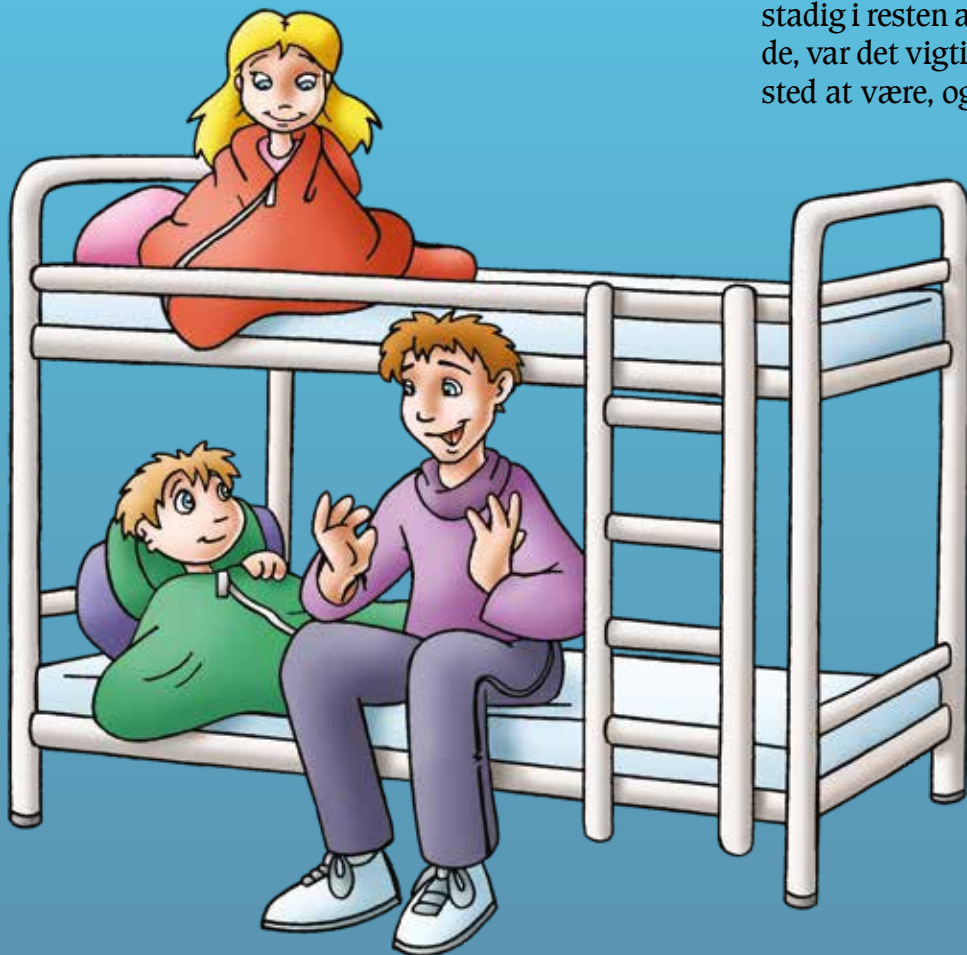
"Hun lyder i hvert fald som et rart spøgelse," sagde Gry med et gab.

"Ja," svarede Kristian, "men nu er det vist ved at være sovetid for små tumlinge."

"Vi er i hvert fald ikke små!" protesterede Viktor.

"Nej, det kan godt være, at I ikke er det," sagde Kristian med et smil, "men I er i hvert fald trætte. Kan I nu sove rigtig godt?"

Kristian rejste sig forsigtigt og gik hen for at slukke lyset, inden han listede ud af



sovesalen. Han havde ikke meget mere end lige lukket døren, før sovelydene bredte sig i rummet bag ham.

Sille lå lidt i sin sovepose og lyttede til lydene i rummet. Hun var meget træt, men alligevel kunne hun ikke falde i søvn. Hun blev ved med at ligge og tænke på Laura Engelhardt, det rare spøgelse på Rysensteen. Det var helt vildt spændende, men det var også en lille smule uhyggeligt. Til sidst rejste hun sig op på albuen og prikkede til Sigurd, der lå i køjen lige ved hendes hoved.

"Sigurd," hviskede hun. "Jeg kan altså ikke sove. Jeg bliver ved med at tænke på spøgelse. Hvad nu hvis hun kommer ind til os i nat."

Sigurd rørte en lille smule på sig. Han havde ikke rigtig lyst til at vågne. Efter et stykke tid svarede han alligevel.

"Læg dig nu til at sove, Sille," mumlede han. "Der kommer ikke noget spøgelse – og du hørte jo selv, at Laura Engelhardt er et sødt spøgelse." Så vendte Sigurd sig om på den anden side og sov videre. Sille sukkede, og så kravlede hun dybt ned i sin sovepose. Efter et lille stykke tid sov hun også dybt.

Midt om natten vågnede Sille med et sæt. Hun satte sig op i sengen og lyttede. Der var noget, der puslede ved døren.

"Sigurd!" hviskede Sille og ruskede blidt i Sigurd, der stadig lå og sov i køjen ved siden af hende. "Sigurd, der er nogen uden for døren."

"Altså, Sille," mumlede Sigurd. "Der er ikke noget. Læg dig nu til at sove."

"Jo, der er!" protesterede Sille og ruskede lidt voldsommere i Sigurd. Til sidste satte han sig op

og gned sig i øjnene. "Lyt engang. Der er altså noget uden for døren."

Det næste par minutter sad de to skovbørn musestille i hver deres køje og lyttede.

"Du har ret," konstaterede Sigurd så, inden han forsigtigt kravlede ned fra køjen og listede hen til døren. Sille fulgte efter ham.

Der var næsten helt mørkt ude på gangen, men der var alligevel lys nok til, at Sille og Sigurd nåede at se en skikkelse dreje omkring hjørnet, da de trådte ud fra værelset.

"Så var der altså nogen," sagde Sille. "Lad os finde ud af, hvem det er."

Sigurd var straks med på ideen, og i næste øjeblik løb de begge lydløst hen ad gangen. De endte ude på trappen, hvor de begge standsede brat. "Se!" udbrød Sigurd og pegede op på en lille, næsten gennemsigtig skikkelse, der nærmest svævede op ad trappen et stykke over de to skovbørn. "Jeg tror, det er Laura Engelhardt," sagde Sille. Sigurd nikkede.

"Hun har en FDF-skjorte på," sagde han så og pegede op på den gamle dame.

"Skal vi gætte på, at det er Kristians," sagde Sille med et smil.

"Nu bevæger hun sig," sagde Sigurd. "Lad os følge efter hende."

Sille og Sigurd fortsatte langsomt op ad trappen efter spøgelse. De holdt god afstand, men var alligevel hele tiden så tæt på, at de ikke mistede Laura Engelhardt af syne. Den gamle dame fortsatte hele vejen op ad trappen, og de endte oppe i tagetagen.

"Det var her, hun boede, da der var pigeskole på Rysensteen," hviskede Sille til Sigurd.



Sigurd nikkede.

"Hvad tror du, hun gør nu?" hviskede Sigurd tilbage. Sille trak på skuldrene, og i det samme vendte Laura Engelhardt sig og kiggede lige hen på skovbørnene. Hun sendte dem et stort smil, inden hun lod FDF-skjorten falde til jorden og forsvandt ud i den blå luft.

"Hvor blev hun af?" udbrød Sigurd.

"Hun smed skjorten," sagde Sille og skyndte sig hen for at samle den op.

"Er der navn i den," spurgte Sigurd ivrigt, da han så, at Sille begyndte at undersøge skjorten.

"Ja, der står Kristian!" svarede Sille lidt efter.

"Er det rigtigt," udbrød Sigurd. "Tror du, hun har taget den?"

"Nej," sagde Sille, da hun havde stået lidt med skjorten i hånden. "Jeg tror bare, hun har fundet den, og at det her er hendes måde at levere den tilbage på."

Sigurd kvalte et gab.

"Mmmm," sagde han. "Sådan kan det i hvert fald godt hænge sammen."

"Jeg tror ikke, at vi kommer til at se mere til Laura Engelhardt i nat," sagde Sille så. "Skal vi ikke gå ned i seng igen?"

Den idé var Sigurd helt med på, og inden længe lå skovbørnene igen i deres soveposer. Denne gang var der ingen af dem, der havde problemer med at falde i søvn, og nu var der ikke mere, der forstyrrede dem den nat. De vågnede først, da Kristian smækkede døren til værelset op for at vække dem næste morgen.

"Godmorgen," lød det muntert fra giv-et-år-medarbejderen. "Har I sovet godt, og er I klar til en ny dag på Rysensteen?"

Børnene satte sig op en efter en og gned søvnen ud af øjnene.

"Godmorgen," gabte Sille og kiggede på Kristian. "Ja, jeg har sovet godt. Jeg har bare ikke sovet så meget."

Og så fortalte Sille, hvordan hende og Sigurd var blevet vækket af Laura Engelhardt, og at de var blevet ført op på tagetagen, hvor Laura Engelhardt havde givet dem Kristians skjorte, inden hun var forsvundet for øjnene af dem.

Sigurd lyttede til Silles fortælling og brød ind engang imellem, når han syntes, der var noget, Sille glemte at fortælle. Til sidst hev Sigurd en blå skjorte frem nede fra sin sovepose. Han rakte den til Kristian.

"Vær's'go," sagde han. "Pas nu godt på den."

"Det var godt nok noget af en historie," sagde Kristian, mens han tog skjorten på. "Nu vil jeg gerne invitere jer alle sammen op i Himmelrummet. Sille og Sigurd kan vise vej, for de har allerede været der sammen med Frøken Engelhardt." Himmelrummet lå helt oppe under taget i den gamle bygning. Det var et meget specielt rum. Det var rundt, og lyset strømmede ind i det på en helt særlig måde.

"Himmelrummet kan man holde andagter i," sagde Kristian. "Kom og sæt jer ned."

Børnene adlød og satte sig i en lille kreds omkring det kors af tændte fyrfadslys, som Kristian havde sat klar på gulvet midt i rummet.

"Jeg er meget glad for at have fået min skjorte tilbage," begyndte Kristian, da alle børnene sad ned. "Jeg har brugt lang tid på at lede efter den, men jeg kunne ikke selv finde den. Jeg havde brug for nogen, der kunne hjælpe mig. Sille og

Sigurd hjalp mig, men de fik også selv hjælp.”
Sigurd kiggede på Kristian og smilede.

”Ja, vi havde aldrig fundet skjorten, hvis ikke
spøgelset havde hjulpet os,” sagde han.

”Hun er i hvert fald et flinkt og hjælpsomt spø-
gelse, hende Laura Engelhardt,” sagde Sille
tænksomt.

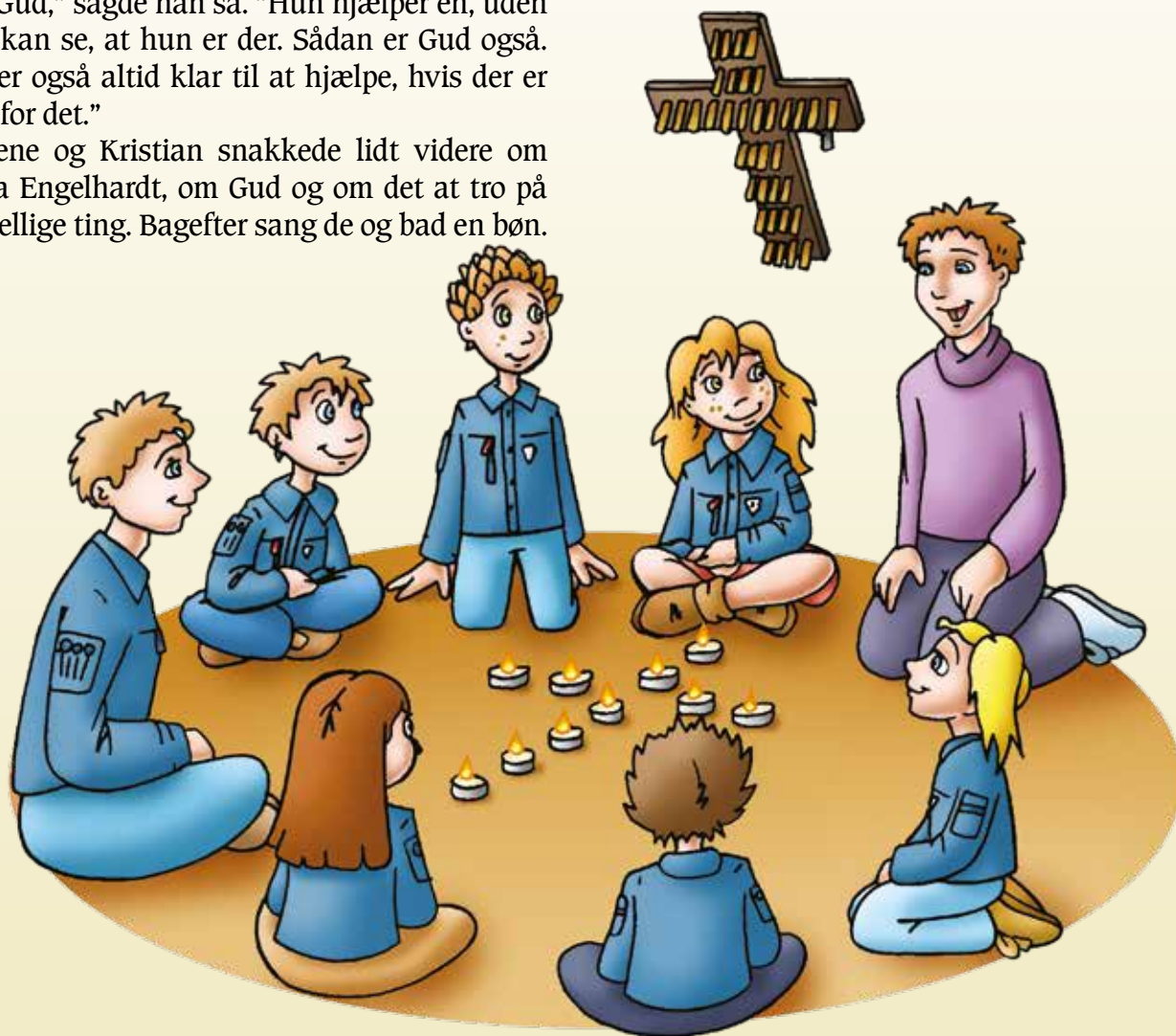
Kristian nikkede.

”Man kan på en måde godt sammenligne hende
med Gud,” sagde han så. ”Hun hjælper én, uden
man kan se, at hun er der. Sådan er Gud også.
Han er også altid klar til at hjælpe, hvis der er
brug for det.”

Børnene og Kristian snakkede lidt videre om
Laura Engelhardt, om Gud og om det at tro på
forskellige ting. Bagefter sang de og bad en bøn.

Til sidst gik de ned i spisesalen for at spise mor-
genmad.

Efter morgenmaden pakkede børnene og Kalle
deres ting og sagde farvel til Kristian. De gik hen
til Hovedbanegården, og denne gang gik de den
rigtige vej. Det havde været en rigtig god week-
endlejr på Rysensteen.



Andagter

Når man farer vild

Tema for andagten

Da Sille, Sigurd og de andre FDFere ankommer til København, ved de ikke helt, hvilken vej de skal gå for at finde Rysensteen, men Tue ender med at føre an, og børnene følger efter. På samme måde førte Jesus disciplene rundt i Galilæa. Da han kaldte disciplene, rev han dem ud af deres liv og bad dem følge ham i alt og alle steder hen. Som kristne skal vi også følge efter Jesus og selv være et eksempel til efterfølgelse.

Genfortælling af Markus 1,16-20 og 8,34-38

Det kan være rigtig svært at finde vej. Nogle mennesker er rigtig gode til det. De ved altid præcis, hvor de skal gå hen, og hvad de skal gøre. Men der er også alle os andre, der bliver i tvivl og venter lidt, til der er en, der fortæller, hvilken vej der er den rigtige. Der er nogen, man bare tror på lige med det samme, så når de siger noget, tror man bare på, at de ved det bedst. Sådan en var Jesus.

Da Jesus levede på jorden, gik han rigtig meget rundt. En dag gik han langs en sø og så to fiskere, der var i gang med at gøre deres net klar til at fiske. Det var Simon og Andreas. De var brødre. Jesus sagde til dem: "Læg jeres net og kom med mig i stedet." Simon og Andreas lagde straks deres net ned. De tænkte ikke engang så meget over det, for Jesus var en, man slet ikke var i tvivl om vidste meget mere og meget bedre.

Men det var ikke nemt at følges med Jesus. Han havde regler og krav, man skulle følge. Alle ved, at man altid skal opføre sig ordentligt, men med Jesus var det nogle meget hårde krav. Han sagde, at man altid skal opføre sig sådan, at andre kan blive inspireret og opføre sig lige så godt. Det betyder, at man skal gøre det rigtige hele tiden, og man skal altid være sød mod de andre - også selvom man har en dårlig dag. Det er rigtig svært!

Heldigvis for dem, der fulgte Jesus dengang og også for os, der tror på ham i dag og følger ham på den måde, er Jesus ikke en, der bliver sur, når man ikke er så god til det. Bare vi bliver ved med at følge ham og gøre det allerbedste, vi kan, så går Jesus ikke fra os - heller ikke selvom vi ikke altid er så gode til at gøre det bedste.

Bøn

Kære Far i Himmelen

Når vi farer vild og ikke ved, hvordan vi skal finde vej, er alting svært.

Tak fordi du aldrig går fra os og lader os være alene.

Lær os at passe på andre, ligesom du passer på os

Fadervor...

Rækkefølge

- Sang: M&L nr. 27 - Lad os gå ud ad vejen i solskin
- Fortælling: Genfortælling af Markus 1,16-20 og 8,34-38
- Under fortællingen kan børnene farvelægge tegningen til på side 23. Husk at kopiere den først.
- Bøn og Fadervor



Når man tager springet

Tema for andagten

Sigurd er rigtig bange for at rappelle. Han er slet ikke sikker på, at han har lyst til at tage springet ud ad vinduet. Den danske filosof Søren Kierkegaard taler om troen som et dagligt spring. Som noget vi må vælge hver dag, også selvom det føles som om, vi springer ud fra 3. sal på Rysensteen. Troen er ikke en konstant størrelse, men en bevægelse - et spring - som vi dagligt selv skal tage.

Uddrag af "Sille og Sigurd på Rysensteen"

Både Viktor og Tilde var ivrige efter at prøven en tur ned ad væggen, og da de var nede, fik Kalle også lokket Gry og Tue til at tage en tur. Til sidst var det kun Sigurd, der stod tilbage i soverummet.

"Hvad så," sagde Kalle. "Har du fået lyst til at prøve en tur?"

Sigurd trak en smule på skuldrene.

"Lidt," sagde han så.

Kalle smilede.

"Vi prøver at give dig selen på," sagde han. Lidt efter havde Sigurd fået selen på, og både klatretovet og sikringstovet var fastgjort, som det skulle.

"Jeg giver dig også lige en klemmeknude," sagde Kalle.

"Det er en ekstra sikring."

Sigurd nikkede. Han havde sommerfugle i maven, men det føltes ikke længere helt så uoverskueligt at skulle klatre ned til de andre, der stod i gården og kiggede spændt op mod Andromedas vindue.

"Er du klar på en tur?" sagde Kalle og kiggede spørgende på Sigurd, da al klatreudstyret efterhånden var på plads.

"Ja, det tror jeg," sagde Sigurd.

"Super," sagde Kalle. "Du kommer ikke til at fortryde det!"

Der blev vild jubel nede i gården, da Sigurd lidt efter kravlede ud ad vinduet og forsigtigt begyndte at hoppe nedad.

"Sådan, Sigurd!" råbte Sille, og hun var også den første til at flyve om halsen på ham, da han lidt efter stod på jorden sammen med hende og alle de andre.

"Jeg troede ikke, at du ville gøre det," sagde Viktor og gav Sigurd et klap på skulderen.

"Nej, det er kanonflot, at du turde alligevel," sagde Tilde og kiggede beundrende på Sigurd.

"Det var faktisk rigtig sjovt," sagde Sigurd og kiggede rundt på dem alle sammen. "Man skulle bare lade være med at kigge nedad."

Bøn

Kære Far i Himmelen

Nogle gange er det helt mærkeligt at skulle tro på dig. Det er ligesom, når man skal ud ad vinduet og stole på, at rebet holder. Det virker helt forkert at skulle stå der, hvor der ikke er noget gulv.

Tak fordi du er vores gulv, når vi ikke kan finde det. Du er altid både under og over os, når vi kaster os ud i ting, der er svære og farlige.

Fadervor...

Rækkefølge

I starten af mødet:

- Fortælling: Uddrag af "Sille og Sigurd på Rysensteen"

Undervejs:

- Aktivitet: Rappelle, klatre på klatrevæg, gå på line eller andre ting, der er lidt farlige.

I slutningen af mødet:

- Sang: M&L nr. 77 - Troen er ikke en klippe
- Bøn og Fadervor

Når man får hjælp

Tema for andagten

Ligesom Frøken Engelhardt hjalp Sille og Sigurd med at finde Kristians skjorte, så hjælper Gud også os. Måske hjælper han ikke lige på den måde, vi havde forestillet os, og måske får vi ikke altid, hvad vi har bedt om. Men Gud vil altid være der for os, også selvom vi ikke kan se eller mærke ham.

Uddrag af "Sille og Sigurd på Rysensteen"

"Det var godt nok noget af en historie," sagde Kristian, mens han tog skjorten på. "Nu vil jeg gerne invitere jer alle sammen op i Himmelrummet. Sille og Sigurd kan vise vej, for de har allerede været der sammen med Frøken Engelhardt."

Himmelrummet lå helt oppe under taget i den gamle bygning. Det var et meget specielt rum. Det var rundt, og lyset strømmede ind i det på en helt særlig måde.

"Himmelrummet kan man holde andagter i," sagde Kristian. "Kom og sæt jer ned."

Børnene adlød og satte sig i en lille kreds omkring det kors af tændte fyrfadslys, som Kristian havde sat klar på gulvet midt i rummet.

"Jeg er meget glad for at have fået min skjorte tilbage," begyndte Kristian, da alle børnene sad ned. "Jeg har brugt lang tid på at lede efter den, men jeg kunne ikke selv finde den. Jeg havde brug for nogen, der kunne hjælpe mig. Sille og Sigurd hjalp mig, men de fik også selv hjælp."

Sigurd kiggede på Kristian og smilede.

"Ja, vi havde aldrig fundet skjorten, hvis ikke spøgelseset havde hjulpet os," sagde han.

"Hun er i hvert fald et flinkt og hjælpsomt spøgelse, hende Laura Engelhardt," sagde Sille takksomt. Kristian nikkede.

"Man kan på en måde godt sammenligne hende med Gud," sagde han så. "Hun hjælper én, uden man kan se, at hun er der. Sådan er Gud også. Han er også altid klar til at hjælpe, hvis der er brug for det."

Børnene og Kristian snakkede lidt videre om Laura Engelhardt, om Gud og om det at tro på forskellige ting. Bagefter sang de og bad en bøn. Til sidst gik de ned i spisesalen for at spise morgenmad.

Efter morgenmaden pakkede børnene og Kalle deres ting og sagde farvel til Kristian. De gik hen til Hovedbanegården, og denne gang gik de den rigtige vej. Det havde været en rigtig god weekendlejr på Rysensteen.

Bøn

Kære Far i Himmelen

Det er svært at se, når du hjælper. Når andre hjælper, så kan man se det, og man kan sige tak, fordi man har set det. Med dig er det anderledes. Når du hjælper, er det ikke altid på den måde, som jeg havde tænkt.

Tak fordi du ikke altid hører efter, hvad jeg synes er rigtigt. Fadervor...

Rækkefølge

- Sang: M&L nr. 11 – Det store i det små
- Fortælling: Uddrag af "Sille og Sigurd på Rysensteen"
- Samtale ud fra spørgsmålene
- Bøn og Fadervor

Spørgsmål til samtale

- Har du prøvet at få hjælp til noget uden at vide, hvem der hjalp dig?
- Hjælper du nogen gange andre, der har brug for hjælp?
- Hvordan kan Gud hjælpe dig?

Aktiviteter

Sille og Sigurd elsker, når de mødes med deres venner i FDF, for her sker altid noget spændende. Det er noget nyt hver gang, men det er også dejlig trygt, at de kender til noget af det, der skal ske. Mødet i deres kredshus starter nemlig altid på samme måde, og når det starter, sker der ting og sager, som ingen andre kender til.

At være pusling og tumling er noget helt særligt, især når man har venner som Sille og Sigurd.

Prøv at kombinere nogle af aktiviteterne herunder på jeres helt egen måde, brug det der netop passer til jeres kredshus og jeres møde.

Rigtig god fornøjelse med Sille og Sigurd-mødet!

Rysensteen – alle FDFeres kredshus

Historien handler denne gang om Sille og Sigurds besøg på Rysensteen. Rysensteen er egentlig alle FDFeres kredshus, og derfor har vi samlet aktiviteter, der kan bruges ude i kredsenes egne kredshuse.

Hvis I har mulighed for at besøge Rysensteen, er det en helt særlig oplevelse, og der vil være aktiviteter, som knytter sig til selve stedet.

Læs mere om kredsens muligheder for at besøge Rysensteen i København på www.rysensteen.fdf.dk

Velkomstritual

Puslinge og tumlinge elsker ritualer og genkendelighed. Det er en god idé, at puslinge- eller tumlingeklassen laver sine egne Sille og Sigurd-ritualer. Disse ritualer er selvfølgelig hemmelige for alle, der ikke er pusling eller tumling.

- Hoppe fra FDF-skjold til FDF-skjold ind i lokalet (Sille og Sigurd hopper fra sten til sten, når de sk al over åen).
- Klatre igennem en ring eller over en forhindring (Felix er god til at klatre alle mulige steder).
- Gynge ind i lokalet ved hjælp af en snor (Sille synes, det er sjovt at svinge sig fra gren til gren).
- Finde den rigtige nøgle mellem en masse forskellige nøgler.
- Hemmelige råb eller koder. Børnene råber, og lederen svarer (Sille og Sigurd elsker at bruge koder, når de snakker sammen).

Optagelse i pus- linge- eller tum- lingeklassen

Det er vigtigt at tilhøre et fællesskab. Man kan få nye børn til at føle sig velkomne ved at lave et specielt optagelsesritual for dem. Det kan være et lille ritual, som foretages hver gang, der kommer et nyt medlem, eller et lidt større et par gange om året.

- Drikke trylledrik (vand med frugtfarve, flødeskum og krymmel eller mælk med skumfiduser eller tja....lad fantasien råde)
- Kravle igennem en labyrinth, som de andre har bygget ind til mødelokalet.
- Finde nøglen til døren i en spand med "ulækre" ting.
- Gemme en nøgle for hvert nyt barn, nøglerne passer til hver sin hængelås. Disse sidder på/ved døren til puslinge-/tumlingelokalet. Når alle hængelåse er låst op, kan man komme ind.

Udlevering af "Den lille bog"

Det må gerne være noget særligt at få udleveret sin helt egen Sille og Sigurd-bog. Udleveringen kan gøres til noget specielt ved at have en kasse, som Sille og Sigurd-bogen altid ankommer i. Børnene kan så på forskellige måder "finde" kassen.

- Leg fugl, fisk eller midt imellem, og lad på den måde børnene få øje på deres nye Sille og Sigurd-bøger
- Følg et enkelt skattekort. Skatten er selvfølgelig de nye Sille og Sigurd-bøger.
- Følg en snor med bind for øjnene. Snoren fører børnene hen til det sted, hvor de nye Sille og Sigurd-bøger er gemt.
- Vis børnene et billede af det sted i kredshuset, hvor kassen med de nye Sille og Sigurd-bøger står.

Afslutningsritual

- Man foretager velkomstritualet baglæns.
- Klassen har en hemmelig ting, som et af børnene får med hjem indtil næste møde. Denne kan evt. fordeles via en sangleg.
- Børnene får lov at gå efter nogle forskellige regler, som lederen finder på. F.eks. dem der har blå strømper, dem med 'a' i deres navn osv.
- Børnene synger "Jeg er musen Hannibal", mens de går baglæns ud af lokalet.

Sille og Sigurds panikløb

Du skal bruge 80 mærker i kraftigt karton på 6 x 8 cm. Mærkerne skal nummereres stort og tydeligt. På bagsiden skal hvert mærke have et billede af Sille, Sigurd eller Felix. Der skal være nogenlunde lige mange af hver.

Alle mærker forsynes med snor og hænges op i tilfældig orden rundt på det område, hvor løbet skal foregå.

Børnene sættes sammen to og to. Holdene slår nu med en terning. Slår man en femmer, skal man ud og finde mærket, der har nummer fem, og se, om det er Sille, Sigurd eller Felix, der er på mærket.

Er det Sille, der er et billede af, løber holdet hen til den leder, der har Sille- opgaverne, og fortæller, at de har fundet nummer fem. Lederen tjekker, at det er rigtigt, at Sille og nummer fem hører sammen, og giver derefter holdet en Sille-opgave. Opgaverne er mærket med bogstaver og har intet med de andre numre at gøre. Næste gang holdet kommer, får de den næste opgave på listen. Når opgaven er løst, skal holdet igen kaste terningen. Det tal bliver lagt sammen med det forrige kast sådan, at slår man denne gang en treer, lægges det til de fem fra sidste slag, og holdet skal nu finde mærket med nummer otte.

Vinderen er det hold, der først når over 80, eller hvis tiden er knap, det hold, der er kommet længst. På den måde gælder det altså både om at være heldig og om at være hurtig.

Det optimale er at være fire ledere til dette løb. Én, der styrer terningen, én til Sille-opgaverne, én til Sigurd-opgaverne og én til Felix-opgaverne. Men man kan sagtens klare sig med mindre.

Felix-opgaver

Felix elsker at bruge sin krop, og nu vil han have, at I skal bruge jeres krop og måske jeres fantasi på forskellige måder.

- Stå på ét ben, mens I synger første vers af musen Hannibal.
- Slå tre kolbøtter hver.
- Kør trillebør 'hen til væggen og tilbage igen'. I skal bytte, når I vender.
- Råb så højt I kan: "Lederne er søde!"
- Hjælp hinanden, så I tilsammen rører gulvet med to fødder og to hænder.
- Løb så hurtigt I kan hen til yderdøren og tilbage igen.
- Råb så højt I kan: "Vi er rigtig søde!"
- Rid på ryggen af hinanden 'hen til væggen og tilbage igen'. I skal bytte, når I vender.
- Hjælp hinanden med at nå op og røre loftet.
- Løb gadedrenge-løb rundt i lokalet.

Tip:

Det er praktisk at notere, hvor langt holdene er nået, for de glemmer nemt selv, hvad de slog sidst, eller endda, hvilket nummer de leder efter. Giv hvert hold et lille kort med til at notere på.

Sigurd-opgaver

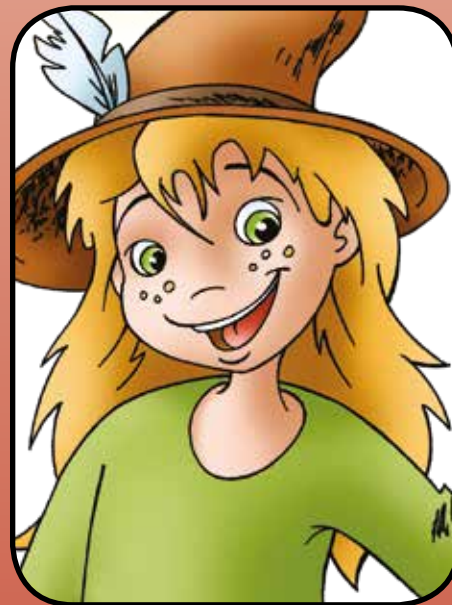
Sigurd vil gerne have, at I går på jagt efter forskellige spændende ting. Det gælder selvfølgelig om at finde tingene hurtigst muligt. Når I har vist jeres leder, at I kunne finde det, I skulle, skal I lægge tingene på plads igen.

- Find en gaffel
- Skaf en blomst
- Hent et stykke WC-papir
- Vis mig noget, der er blåt
- Find en gryde
- Skaf et billede af Sigurd
- Hent en tegnestift
- Skaf en lyserød strømpe
- Giv mig noget snor
- Find noget, der står FDF på

Sille-opgaver

Sille elsker at klæde sig ud og gøre sig fin. Nu vil hun også have, at I skal gøres fine og festlige at se på.

- Lav rottehaler på den mindste af jer.
- Tegn fregner på den højeste af jer.
- Mal røde kinder på jer begge to.
- Bind en sløjfe i håret på den højeste af jer.
- Den mindste af jer skal have en stjerne i panden.
- Den af jer, der har længst hår, skal have rød neglelak på højre hånd.
- Den af jer, der har kortest hår, skal have lyserød neglelak på venstre hånd.
- I skal begge to have rød læbestift på.
- I skal begge to have et smukt bånd om armen.
- Mal en skønhedsplet på jer begge to.



Kampen om føden i junglen

– en sjov og anderledes fangeleg

Ude i jungleskoven bor der store elefanter, små mus, flotte løver, arrige hunde, listige katte og skydende jægere, men de forskellige dyr og jægere var ikke gode venner, når det gjaldt føden. Nej, så prøvede de at tage så meget som muligt fra hinanden.

Elefanten var det største og farligste dyr i jungleskoven. Den kunne klare alle andre – undtagen musen, for den var så lille og hurtig, at den kunne kravle op i elefantens snabel og dermed drille den.

Alle de andre dyr, altså løverne, hundene og kattene og såmænd også jægeren regnede ikke musen for noget, og derfor snuppede de føden fra den, så snart de fik chancen for det.

Løven, der var den flotteste og den mest snedige af alle dyrene, kunne nemt tage føde fra alle de andre. Bare ikke fra elefanten, for den lod sig ikke imponere, selvom løven var den flotteste.

Den arrige hund havde aldrig været gode venner med katten og slet ikke med musen, og den kunne med lethed tage føde fra dem begge to, men hunden skulle vogte sig for jægeren og elefanten og løven, ellers måtte den selv af med føde.

Jægeren med bøssen tog føde fra alle dyr, men han skulle passe på, for han kunne selv blive føde for både elefanten og løven.

Således havde dyrene og jægeren ulige chancer i kampen om føden, men de havde også ulige temperament. Derfor havde de måske forskellig taktik, som gjorde, at ingen vidste, hvem der var bedst til at skaffe føde.

Sådan gør du:

- Læs historien højt eller forklar den for deltagerne.
- Hver deltager får et kort, hvorpå et dyr er angivet. Sedlen er hemmelig og må ikke vises til de andre.
- Hver deltager får udleveret 5 blanke sedler, idet de blanke sedler er udtryk for den føde, dyret har til rådighed.

Legen går nu ud på, at dyrene/deltagerne skal røve føde fra hinanden. Det gøres ved, at man fanger hinanden i én stor fangeleg, hvor alle er mod alle. Når ét dyr har fanget et andet, afgør de to indbyrdes, hvilket dyr der er det svageste, og derfor må afgive føde (én blank seddel). Ved fangelegens afslutning gælder det om at have røvet så mange stykker føde som muligt.



Afleverer føde til:
Hund løve jæger elefant



Afleverer føde til:
Kat hund løve jæger



Afleverer føde til:
Elefant løve



Afleverer føde til:
Elefant



Afleverer føde til:
Mus



Afleverer føde til:
Elefant løve jæger

Kopier kortene på karton. Der skal være nok til, at børnene kan få et kort hver.

Gør Sille og Sigurd endnu bedre

Det er en lille redaktion af frivillige FDFere, der skriver og udvikler Sille og Sigurd. Vi vil meget gerne høre din mening om materialet.

Skriv til os og fortæl, hvordan børnene modtager bøgerne og historierne. Hvad virker, og hvad virker ikke? Hvad kan gøres anderledes?

Redaktionens email-adresse:
silleogsigurd@FDF.dk

